

~~PW 256~~

Р III 236

P. 19 Cp III 315. 1

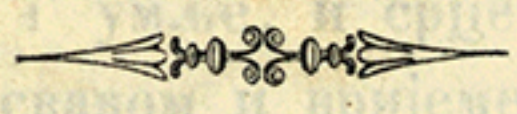
ПЛАТОНИДА

ЗА ГОДИНУ 1864.

НА ПАВЛОВ ДАН.

ЛОКСИМА НОВИЋА ОТОЧАНИНА

У НОВО-САДУ.

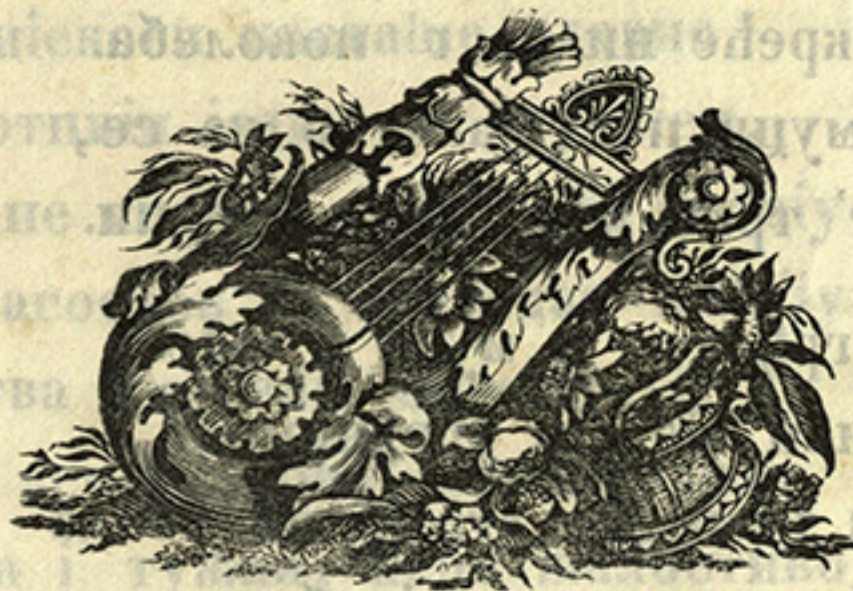
Кв. бр. 170112

170112

170112

Ја сам с вама, а ви са мном јаки.

Ко не слави Апостола Павла?
Ко не поје Божију Премудрост?
Христов ко је, чини обадвоје!
Ко угоди светцу, и Богу ће;
Јер се Божји тек угодник свети,
По том зна се кад је боље било
И сретније по свијет вријеме.
Блистајуће с' небеске висине
С јарким сунцем и сјајним мјесецом
Са звјездама Божјим алемима
Исто и сад надкривају свијет,
Ка' и некад, али други народ,
А по њему вијек се мијења,
А вријеме од вијека бива.

Какво ј' умље, и срце какво је
Онако је сваком и вријеме,
Те му бива вијек за живота.

Јаком срцу и зреломе умљу
Ни судбина не мож' да досади,

Да г' окреће ни да г' поколеба.
 Не да муци постојанство на се,
 Од њег' трне и несрећа стрепи.

Наигрђе су и муке и јаде
 Побједили Божји угодници,
 Пак им нема ни тужбе ни хвале
 Све свиетовно лакрдија бива,
 Небеско је на срцу и уму.

Чудећи се славио захвално
 Светитеља Апостола Павла
 Шта препати! како оста сталан!
 Света віера, истина и правда
 Ступови су од бољега нада,
 Праведнику обрана и снага.

Понаівећи и понос и дика
 Светитељу, учитељу бива,
 Кад му млађи устопце слиједи,
 И приміерно по науци греде,
 Учитеља врстно замијени,
 И остави наком млађег друга.

Што і' старије, те је ближе било
 Христовоме блаженом виіеку,
 Свето біеше по многе вриіеме;
 Памтило се боље, шта је било,
 Е светињу млађу догледнију
 Схваћали су лакше и примали
 Ученици млађи од старијих.

Виіекови насташе одавно
 Гріехотниї ієдни за другиєм,
 Што не знаду, и што не питају
 За благослов за благодат Божію,
 Уклетва им своїа опачина;
 Црву земљу црњи свиіет гази.
 Земља і' тужна, небо жалостиво,
 Камени се истина и правда,
 На грдила не смиіе да гледа;
 И стухаћи од злих біеже људи.

Одавно се на земљи не свете,
 Земља плаче за бољим свиіетом,
 Небо жели нова угодника.
 Што іє Христос говорио благи,
 Што учише Апостоли народ,
 Сад толкуіе, казуіе свиіету
 Имењак Ти, Апостоле Павле,
 Од толиких ієдан виіекова
 Зам'іени Те и дієло Ти свето
 Апостолски настави премудро.

Зар и нема добриієх Хришћана,
 Што науком Христовом се снаже,
 Да за **ПАВЛА АТАНАЦКОВИЋА**
ЕПИСКОПА ПЛАТОНА не знаду!
 Поноси се **Свети Павле** с **Павлом**
 Насљедником у свачему вієрним
 Од овога нашеземног доба!

И Њему су, ка' и Теби некад,
 Савезане, да не раде, руке.
 Да је моћи, и да је послуха,
 Као воље и наміере красне,
 Црно доба побијелило би,
 Пакленици скок би изгубили,
 Синуло би Православіе брзо;
 Грїехотне се рђе опростило,
 Достојанства с' достајало свога;
 Насљедовно што му достојање
 По врлини и по изврстности
 Вазда било, пак се изгубило,
 Кад престаше Божји бити људи.

Платон учи и свијетује народ
 Да с' у људску враћа свијест праву,
 Што га своме приближује Творцу,
 И Анђелу уподобљава га.
 Послушај му народе ријечи!
 На тебе су и на добро твоје
 Из честитих наміењене уста.
 Твој напредак срећа му је само,
 Кријени га и помлађује га,
 А што живи, само за те живи,
 Све што знаде, и све што имаде,
 Теби, Србе, насљедство је красно.
 С назадка ти живот му је горак,
 Здравље му се руши и обара,
 Пак си по том штетан ти једини.

О народе, држи Га се мудро!
Овласти Га! пак да те оснажи,
С првенства му да постанеш први;
Да покликнеш јасно и весело
Из пунога грла гласовито:
„Да Бог живи нашег Апостола
„Од нашега вијека Платона!“

P. 19 Ep III 315. 1

О пророку, држави, се мудрости
 Овладах ти! Ивјави да те осигури
 С првенства му да не оставиш први
 Да поникне твојој слави и слави
 Не похоти твоја слава да се
 Да Бог живи и вјерни Апостоли
 Од вјерства вјерка, вјерства
 Достојанства е достојанство своје
 На вјерство што му достојанство
 По вјерству и по извјестности
 Вјерство бже, на вјерство
 Над првенство Бог и бже вјерство

У НОВОМ САДУ,

епископска књигопечатња 1864.

Да е у људску враба својег права
 Што га своје приближи
 И Анђелу издобљава
 Наслућив му порече
 Не знаш ли и не знаш ли
 Не знаш ли, да и не знаш ли
 Твој наредан сроба му је само,
 Брзина га и помагају га,
 А што живи, само за те живи,
 Све што знаде, и све што знаде,
 Тоба, Србе, наследство је крајно,
 С нама га ти живот му је гаран,
 Врзале му се ризи и обара,
 Нав си по том штетан ти језици.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P_{19C} III 315.1